

РЕШЕНИЕ

№ 1161

гр. Варна, 05.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Т. Василев
Членове: Мирела Огн. Кацарска
мл. с. Лазар Василев

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20223100501457 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Х. Б. М. срещу Решение № 1350/10.05.2022 г. по гр.д.№ 8204/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, VIII състав, с което са отхвърлни исковете му против В. Д. М. с правно основание чл. 249 от ЗЗД, вр. с чл. 243 от ЗЗД, чл. 244, ал. 3 от ЗЗД, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за осъждане М., както следва: да върне предоставен му л.а. „Крайслер Стратус“, рег. № *** рама № ***, двигател № *** по сключен между страните договор за заем за послужване от 14.06.2011 г., в условията на евентуалност в случай, че автомобилът не е годен за управление и не е в движение за заплащане на сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в неговата равностойност и за заплащане на сумата от 2018.57 лева, представляваща дължими данъци за автомобила за периода 2012 г. – 2020 г. и начислените върху тях лихви, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.06.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

Във въззивната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Излага се, че от доказателствения материал по

делото е видно, че между страните на 14.06.2011 г. е сключен договор за заем за послужване за л.а. „Крайслер Стратус“, като до настоящия момент същият не е върнат. Налице е уговорка между съконтрагентите за заплащане от страна на ответника на дължимите данъци за МПС.

Въззиваемият В. Д. М. в срока по член 263, ал. 1 от ГПК депозира отговор по подадената жалба, с който се отправя искане Решение № 1350/10.05.2022 г. по гр.д.№ 8204/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, VIII състав да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по искове на Х. Б. М. против В. Д. М. с правно основание чл. 249 от ЗЗД, вр. с чл. 243 от ЗЗД, чл. 244, ал. 3 от ЗЗД, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за осъждане последният, както следва: да върне предоставен му л.а. „Крайслер Стратус“, рег. № *** рама № ***, двигател № *** по сключен между страните договор за заем за послужване от 14.06.2011 г., в условията на евентуалност в случай, че автомобилът не е годен за управление и не е в движение за заплащане на сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в неговата равностойност и за заплащане на сумата от 2018.57 лева, представляваща дължими данъци за автомобила за периода 2012 г. – 2020 г. и начислените върху тях лихви, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.06.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозирал писмен отговор от ответника М., с който изцяло оспорва предявените искове като неоснователни.

С Решение № 1350/10.05.2022 г. по гр.д.№ 8204/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, VIII състав са отхвърлили изцяло предявените искове от Х. Б. М. против В. Д. М. с правно основание чл. 249 от ЗЗД, вр. с чл. 243 от ЗЗД, чл. 244, ал. 3 от ЗЗД, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Иск овете е с

правно основание чл. 249 от ЗЗД, вр. с чл. 243 от ЗЗД, чл. 244, ал. 3 от ЗЗД, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД са допустими.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от първостепенния съд, поради което въззивният съд препраща към тази част от мотивите на осн. чл. 272 ГПК.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

Договорът за заем за послужване е реален и се счита за сключен с постигане на съгласие между страните и предаване на вещта. С договора за заем за послужване заемотателят предоставя безвъзмездно на заемателя определена вещ за временно ползване, която заемателят се задължава да върне на уговорения срок или след уговореното ползване. Договорът се сключва с постигане на съгласие на страните и предаване на фактическата власт върху вещта. Когато не е уговорен срок за ползването или не е определена целта на ползването, съгласно чл. 249, ал. 2 от ЗЗД заемотателят може винаги да иска вещта си обратно. В посочената хипотеза договорът за заем за послужване се прекратява с изявление на заемотателя, без настъпването на тези правни последици да е обусловено от фактическото връщане на вещта с оглед липсата на такова изискване в цитираната разпоредба. Следователно, за прекратяване на договора е достатъчно изявление на заемотателя, съдържащо волята му за връщане на вещта, т. е. за преустановяване на безвъзмездното ползване на вещта от заемателя. Изявлението на заемотателя, с което се противопоставя да продължи безвъзмездното ползване от страна на заемателя, дори без да съдържа изрична покана за връщането на вещта, по същество представлява изявление за прекратяване на договора за заем за послужване, тъй като имплицитно съдържа в себе си оттегляне на даденото съгласие за безвъзмездно ползване на вещта, което е необходимо за съществуването на договорно правоотношение.

В тежест на въззивника – ищец е да установи по безспорен начин, че между страните е налице валидно сключен договор за заем за послужване досежно л.а. „Крайслер Стратус“, рег. № *** рама № ***, двигател № ***, както и реквизитите на същия. Не може обаче да се приеме по делото, въз основа на събраните доказателства, че между Х. М. и В. М. възниква облигационно правоотношение, изразяващо се в договор за заем за послужване.

В случая е направено твърдение от въззивника за предоставено от него МПС на въззиваемия за временно ползване, като се установи по делото и реалното предаване на същото на 14.06.2011 г., за което страните нямат спор помежду си. Не се установи обаче в съдебното производство постигнато съгласие именно за такава облигационната връзка. Според чл. 154, ал. 1 от ГПК, всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. Въззивникът не доказва по безспорен начин твърденията си, че постига съгласие с въззиваемия да му предостави л.а. „Крайслер

Стратус“ за временно ползване, а последният поема задължението да му го върне, без да е уговорен срок за ползването. От представеното по делото удостоверение за предоставено пълномощно с нотариална заверка на подписа на 14.06.2011 г. от Х. М. на В. М. за управление и прехвърляне на „Крайслер Стратус“, рег. № *** не може да се направи категоричен извод, че се касае за сключен между страните договор за заем за послужване. Напротив, от съдържанието на пълномощното е възможно да се приеме, че между съконтрагентите е сключен договор за поръчка с предмет предлагане на процесното МПС за продажба, намиране на купувач и прехвърляне собствеността върху същото, като правото да го управлява е предоставена на въззиваемия именно с цел изпълнение от негова страна на горната сделка. Показанията на свидетеля М. – брат на въззивника, не установяват сключен между страните договор за заем за послужване досежно лекия автомобил, а се излага, че последният е даден на В. М., за да го „продаде“ и когато бъде намерен купувач той ще бъде доведен, за да се прехвърли надлежно собствеността. Още повече, че показанията на свидетеля не могат да бъдат изцяло кредитирани, тъй като същият не присъства на предаването на МПС, нито на уговорките между страните по отношение на него, а не е наясно и с данъчният му статус. Свидетелят заявява пред ВРС, че към 2011 г. „Крайслер Стратус“ е със заплатени данъци за МПС, но от приложените към първоинстанционното дело писмени документи /справка от община Варна за задължения за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2011 г./ е видно, че за същото са дължими такива общо в размер на 1637.19 лева.

От друга страна от показанията на свидетелката Н. Ц. Д.а съпруга на въззиваемия, които съдът кредитира, като последователни и непротиворечиви на останалия събран доказателствен материал по делото, се навеждат твърдения за съвсем друг вид сделка, уговорена между страните, а именно: договор за замяна на МПС, при която въззивникът доплаща на въззиваемия парична сума. Отделен е въпросът за валидността на този договор, тъй като за сделки с МПС изискуемата форма е писмена с нотариална заверка на подписите на съконтрагентите, какъвто не е представен по делото и не е твърдяно да съществува.

Въз основа на изложеното въззивният съд счита, че предявените искове с правно основание чл. 249 от ЗЗД, вр. с чл. 243 от ЗЗД, чл. 244, ал. 3 от ЗЗД, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД са недоказани и неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени.

С оглед съвпадането на крайните изводи на първоинстанционния и въззивния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на въззиваемият В. Д. М. следва да му се присъдят разноски за въззивното производство като въззивника Х. Б. М. бъде осъден да му заплати сумата от 600 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие /лист 35/.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1350/10.05.2022 г. по гр.д.№ 8204/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, VIII състав.

ОСЪЖДА Х. Б. М., ЕГН *****, с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ на С. Г. Щ., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 600 /шестстотин/ лева – разноси за въззивното производство, на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____